

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Nadi Pínové a soudců JUDr. Jiřího Körblera a JUDr. Jany Tondrové ve věci

žalobce: **Mgr. P. K.**, narozený dne xxx
bytem xxx, xxx
zastoupený advokátem JUDr. Josefem Vostrejšem
sídlem Wenzigova 1871/5, Nové Město, 120 00 Praha 2

proti
žalované: **JUDr. V. J.**, narozená dne xxx
bytem xxx, xxx
zastoupená advokátem JUDr. Janem Součkem
sídlem Janáčkovo nábřeží 139/57, Malá Strana, 150 00 Praha 5

o relativní neúčinnost smluv o převodu vlastnického práva k nemovitostem,

o odvolání žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 15. července 2024,
č. j. 7 C 100/2019-209,

takto:

I. Rozsudek soudu prvního stupně **se potvrzuje.**

II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci na náhradu nákladů odvolacího řízení částku 4 356 Kč
do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta žalobce.

Shodu s prvopisem potvrzuje Z. T.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně určil, že právní jednání spočívající v uzavření darovací smlouvy dne 10. 7. 2018 mezi JUDr. V. J., narozeným xxx, zemřelým xxx a žalovanou, jejímž předmětem byl bezúplatný převod podílu o velikosti ideální 1/20 na pozemku parc. č. xxx, jehož součástí je stavba č. p. xxx, to vše zapsáno na LV č. xxx pro katastrální území xxx, obec Praha, vklad vlastnického práva povolen Katastrálním úřadem pro hlavní město Prahu, Katastrální pracoviště Praha, pod číslem jednacím xxx, je vůči žalobci právně neúčinné (výrok I), dále určil, že právní jednání spočívající v uzavření darovací smlouvy dne 10. 7. 2018 mezi JUDr. V. J., narozeným xxx, zemřelým xxx a žalovanou, jejímž předmětem byl bezúplatný převod vlastnického práva k pozemku parc. č. xxx, jehož součástí je stavba č. p. xxx a pozemku parc. č. xxx, to vše zapsáno na LV č. xxx pro katastrální území xxx, obec Praha, vklad vlastnického práva povolen Katastrálním úřadem pro hlavní město Prahu, Katastrální pracoviště Praha pod číslem jednacím xxx, je vůči žalobci právně neúčinné (výrok II), a o povinnosti k náhradě nákladů řízení mezi účastníky navzájem rozhodl tak, že žalovaná je povinna na jejich náhradu zaplatit žalobci částku 30 314 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobce (výrok III).
2. Takto bylo rozhodnuto o žalobě, kterou se žalobce vůči žalované domáhá určení neúčinnosti dvou shora blíže identifikovaných bezúplatných právních jednání, která jej dle žalobních tvrzení mají zkracovat v uspokojení jeho vymahatelné peněžitě pohledávky ve výši 3 195 425 Kč, jež mu vůči zemřelému manželu žalované JUDr. V. J. (narozenému dne xxx a zemřelému xxx) byla přiznána pravomocným a vykonatelným rozhodčím nálezem Rozhodčího soudu při Hospodářské komoře České republiky a Agrární komoře České republiky ze dne 1. 2. 2017, sp. zn. Rsp. 488/16 (dále jen „Rozhodčí nález“). Žalobce tvrdí, že JUDr. V. J. Rozhodčím nálezem stanovenou peněžitou povinnost do své smrti ani zčásti nesplnil, ačkoliv k tomu byl vyzýván, přičemž to, že předmětné nemovitosti daroval své manželce 8 týdnů před svou smrtí, se žalobce dozvěděl až v souvislosti s uplatněním své pohledávky v rámci pozůstalostního řízení, v jehož rámci bylo konstatováno předlužení majetku zůstavitele.
3. Soud prvního stupně s odkazem na skutková zjištění uvedená v odstavcích 5. - 22. písemného odůvodnění rozsudku, úvahy, jimiž se řídil při hodnocení provedených důkazů (odstavec 23. - 30. odůvodnění rozsudku), jím učiněný závěr o skutkovém stavu věci (odstavec 31. odůvodnění rozsudku) a právní závěry rozvedené v odstavcích 43. – 48. téhož odůvodnění žalobě zcela vyhověl. Shledal totiž, že v posuzovaném případě byly naplněny všechny zákonné předpoklady k tomu, aby soud podle § 589 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „o. z.“), určil, že žalobcem označené právní jednání JUDr. V. J. není vůči žalobci právně účinné.
4. O povinnosti k náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 142 odst. 1 o. s. ř. a ve věci zcela procesně úspěšnému žalobci soud prvního stupně přiznal právo na plnou náhradu všech účelně vynaložených nákladů řízení v souhrnné výši 30 314 Kč.
5. Proti tomuto rozsudku podala žalovaná včasné a přípustné odvolání, neboť má za to, že rozhodnutí soudu prvního stupně spočívá na nesprávném právním posouzení. Na rozdíl od soudu prvního stupně je i nadále přesvědčena o tom, že žalobcem označená pohledávka pozbyla své vykonatelnosti ještě před zahájením tohoto řízení, a tedy již jen proto nebylo namístě žalobě pro nedostatek aktivní věcné legitimace žalobce vyhovět. Připomněla, že již v řízení před soudem prvního stupně poukázala na skutečnost, že žalobci rozhodčím nálezem přisouzená pohledávka byla obchodněprávního závazkem podléhajícímu zákonu č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník (dále jen „obch. zák.“). Uvedenému závěru nasvědčuje nejen obsah smlouvy, kterou žalobce s jejím

manželem dne 22. 2. 2006 uzavřel, neboť i když v jejím textu byl důvod poskytnutí finančních prostředků identifikován jako půjčka se sjednanou splatností k 31. 12. 2006, ve skutečnosti (s ohledem na ve smlouvě sjednané úročení, smluvní pokutu s ponecháním zákonných úroků z prodlení, závazek mlčenlivosti, směnečné zajištění a rozhodčí doložku a dále to, že obě smluvní strany byly v té době podnikateli) se jednalo u úvěr, který v té době byl považován za tzv. absolutní obchod, tedy smluvní vztah, který se tehdy bez výjimky řídil hmotněprávní úpravou obchodního zákoníku, ale i právní posouzení uvedeného závazkového vztahu ze strany rozhodčího soudu, který taktéž uvedenou smlouvu považoval za smlouvu o úvěru. Ostatně tomuto závěru mimo jiné nasvědčuje i způsob uznání předmětného dluhu jejím zesnulým manželem, k němuž došlo dne 3. 4. 2010, tedy ve čtyřleté promlčecí době podle § 397 obch. zák., neboť mělo-li by se jednat o žalobcem tvrzenou občanskoprávní půjčku, pak pro ni tehdy platná tříletá promlčecí doba by již v té době marně uplynula a nelze předpokládat, že její manžel coby renomovaný advokát by byl ochoten dobrovolně uznat dluh, který by byl již promlčený. Pakliže pro daný případ byla podle § 408 obch. zák. výslovně stanovena maximální promlčecí doba v délce 10 let s tím, že bylo-li v této lhůtě promlčující se právo pravomocně přiznáno v soudním nebo rozhodčím řízení později než tři měsíce před uplynutím promlčecí doby nebo po jejím uplynutí, lze rozhodnutí soudně vykonat, jestliže řízení o jeho výkonu bylo zahájeno do tří měsíců ode dne, kdy mohlo být zahájeno, má žalovaná za to, že vykonatelnost žalobcem uplatněného pohledávky, která mu byla přiznána Rozhodčím nálezem ze dne 14. 12. 2016, zanikla již v květnu 2017, tedy dříve než rok před zahájením tohoto řízení, a tedy žaloba měla být en bloc jako nedůvodná zamítnuta. Stejně tak by bylo možné žalobu jako nedůvodnou zamítnout z toho důvodu, že v řízení před soudem spolehlivě prokázala, že údajný úmysl jejího manžela zkrátit žalobce jí nebyl znám a ani znám být nemusel. Pro případ, že by odvolací soud shora uvedenou argumentaci neshledal důvodnou, má žalovaná za to, že i tak nebylo namístě, aby za právně neúčinné byly shledány obě darovací smlouvy. V této souvislosti připomněla, že dle závěrů ustálené judikatury ke zkrácení pohledávky věřitele nemůže dojít tehdy, jestliže dlužník navzdory odporovanému úkonu a případným dluhům vlastní majetek, který postačuje k tomu, aby se z něj věřitel uspokojil. Nutno zdůraznit, že při darování nemovitostí v katastrálním území xxx v hodnotě kolem 10 miliónů Kč by její manžel disponoval ještě nemovitým majetkem v hodnotě přes 50 miliónů Kč. Tudíž první darování ani v případě existence vykonatelného exekučního titulu by tak jako tak nemohlo naplnit podmínky relativní neúčinnosti vzhledem k výši zbylé hodnoty manželova majetku. Žalovaná proto navrhla, aby odvolací soud cestou změny napadeného rozsudku buď žalobu jako celek zamítl anebo tak alespoň učinil ohledně požadavku žalobce na určení právní neúčinnosti právního jednání spočívajícího v bezúplatném převodu podílu o velikosti ideální 1/20 na pozemku parc. č. xxx, jehož součástí je stavba č. p. xxx, to vše zapsáno na LV č. xxx pro katastrální území xxx, obec Praha.

6. Žalobce v reakci na odvolání žalované uvedl, že napadený rozsudek považuje za správný. Poukázal na to, že žalovaná ve svém odvolání toliko opakuje námitky, s nimiž se již soud prvního stupně přiléhavým způsobem vypořádal a které jí úspěch v řízení nepřinesly. Nálezací soud z jeho pohledu jasně a srozumitelně vysvětlil, proč není možné věc posuzovat způsobem, kterého se žalovaná dovolává. Žalovaná mimo jiné pomíjí fakt, že rozhodčí soud spor mezi ním a zemřelým JUDr. V. J. rozhodl čistě na podkladě svobodného projevu vůle zemřelého JUDr. J., který svůj dluh nijak nerozporoval a výslovně jej uznal. Kromě toho se domnívá, že v posuzovaném případě neexistuje nic, co by odůvodňovalo tvrzení žalované o obchodněprávní povaze jím pro účely tohoto řízení argumentované pohledávky. Úspěch žalované nemůže přivodit ani poukaz na hodnotu jednotlivými darovacími smlouvami převáděné hodnoty nemovitých věcí, a to již jen z toho důvodu, že v pozůstalostním řízení po zemřelém JUDr. V. J. bylo zcela jednoznačně konstatováno předlužení zůstavitelova majetku v řádu vyšších desítek miliónů Kč. Žalobce tudíž navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

7. Odvolací soud z podnětu podaného odvolání přezkoumal napadený rozsudek, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 212, § 212a odst. 1, 5 o. s. ř.), a odvolání žalované shledal nedůvodným.
8. Úvodem stojí za to připomenout, že k tomu, aby právnímu jednání dlužníka bylo možné s úspěchem odporovat, je vedle existence obecných předpokladů odpůřícího práva stanovených v § 589 o. z., tj. existence vykonatelné pohledávky věřitele vůči dlužníkovi a právního jednání dlužníka, které zkracuje uspokojení věřitele, třeba naplnit rovněž znaky některé ze skutkových podstat odporovatelnosti uvedených v § 590 a § 591, konkrétně skutkové podstaty úmyslného zkrácení (§ 590 odst. 1 o. z.), mrhání majetkem (§ 590 odst. 2 o. z.) či bezúplatného právního jednání (§ 591 o. z.).
9. Žalovaná ve svém odvolání v první řadě zpochybňuje závěr soudu prvního stupně o existenci vymahatelné pohledávky žalobce, na jehož vzniku, rozsahu i trvání v době rozhodnutí soudu je odpůřící právo závislé. Žalovaná v tomto směru závěr o neexistenci vymahatelné pohledávky zakládá na tvrzení o zániku vymahatelné pohledávky ex lege, když tvrdí, že Rozhodčím nálezem žalobci přiznaná pohledávka byla svou povahou obchodněprávního závazkem, který v souladu s ust. § 408 odst. 2 obch. zák. ke dni zahájení řízení v této věci již nebyl právem soudně vykonatelným, neboť v předmětném rozhodčím řízení bylo uvedené právo přiznáno až po uplynutí zákonné 10leté promlčecí doby a takovém rozhodnutí bylo lze soudně vykonat jen bylo-li řízení o jeho výkonu zahájeno do tří měsíců ode dne, kdy mohlo být zahájeno, což se nestalo. Odvolací soud má za to, že za situace, kdy by žalobcem označená pohledávka splňovala kvalifikační znaky obchodně závazkového vztahu podle zákona č. 513/1991 Sb., bylo by namísto žalobu jako nedůvodnou zamítnout pro žalovanou důvodně vznesenou námitku zániku vykonatelnosti pohledávky žalobce. S ohledem na skutková zjištění soudu prvního stupně, jejichž správnost žádá z procesních stran nezpochybnila, má však odvolací soud shodně se soudem prvního stupně za to, že závěru o obchodněprávní povaze vymahatelné pohledávky v daném případě nic nenasvědčuje.
10. Soud prvního stupně správně konstatoval, že sama skutečnost, že obě smluvní strany byly k okamžiku uzavření smlouvy podnikateli, neznamená, že veškerá jejich právní jednání (dříve právní úkony) představují součást jejich podnikatelské činnosti. I podnikající fyzická osoba je oprávněna, resp. zákon jí v tom nikterak nebrání, uzavírat smlouvy, a to i ty úplatné, za účelem uspokojení vlastních potřeb či bez vazby na vlastní výdělečnou činnost. Z textace žalobcem spolu s JUDr. V. J. uzavřené smlouvy ze dne 22. 2. 2006 nazvané „dohoda o půjčce a právech souvisejících se zajištěním úvěru“ je přitom jasně patrná občanskoprávní povaha uvedeného právního jednání. Smluvní strany jsou v ní identifikovány jménem, příjmením, rodným číslem a bydlištěm. V případě obchodně závazkového vztahu by dle obchodních zvyklostí byli označeni identifikačním číslem a sídlem. Taktéž nelze přehlédnout, že v ustanoveních smlouvy se hovoří výhradně o tom, že mezi smluvními stranami byla uzavřena půjčka ve výši 3 milióny Kč, kterou se JUDr. V. J. zavázal žalobci splatit nejpozději do 31. 12. 2006. Text smlouvy neobsahuje žádný odkaz na jakékoli ujednání o úvěru či obecně o obchodní činnosti kterékoli ze smluvních stran; není zde žádná zmínka o tom, že by půjčka byla poskytnuta pro účely jakéhokoli obchodně závazkového vztahu či podnikání, dokonce smlouva neobsahuje ani žádný odkaz na kterékoli ustanovení tehdy platného a účinného obchodního zákoníku. Zkrátka nic nenasvědčuje tomu, že by se uvedená smlouva měla upravovat závazkové vztahy smluvních stran coby podnikatelů stran jejich podnikatelské činnosti (srov. § 261 odst. 1 obch. zák.). Naopak součástí smluvních ujednání nebylo učiněno nic, co by nebylo možné učinit součástí občanskoprávního závazku o půjčce, přičemž uvedenému závěru neodporuje ani to, že pro účely řešení sporů z uvedené smlouvy byla sjednána rozhodčí doložka, podle které všechny spory vznikající z uvedené smlouvy a v souvislosti s ní měly být s konečnou platností rozhodovány Rozhodčím soudem při Hospodářské komoře České republiky a Agrární komoře České republiky. V souladu s § 2 zákona č. 216/1994 Sb., o rozhodčím řízení a výkonu rozhodčích nálezů, totiž platné uzavření rozhodčí smlouvy (doložky)

není vyhrazeno pouze sporům obchodně právní úpravy, nýbrž obecně všem majetkovým sporům (tehdy s výjimkou sporů vzniklých v souvislosti s výkonem rozhodnutí a sporů vyvolaných prováděním konkursu a vyrovnání, k jejichž projednání a rozhodnutí by jinak byla dána pravomoc soudu, nyní s výjimkou sporů ze smluv, které se spotřebitelem uzavírá podnikatel, sporů vzniklých v souvislosti s výkonem rozhodnutí a incidenčních sporů, k jejichž projednání a rozhodnutí by jinak byla dána pravomoc soudu nebo o nichž to stanoví zvláštní zákon), k jejichž řešení je jinak příslušný soud, tedy sporům, které se svým předmětem přímo odrážejí v majetkové sféře stran a týkají se subjektivních práv, s nimiž účastníci mohou disponovat (k tomu srovnej např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 9. 2010, sp. zn. 20 Cdo 476/2009). Občanskoprávní spor ze smlouvy o půjčce přitom pod uvedenou definici lze bez výhrad podřadit.

11. Žalované lze přisvědčit v tom, že dle závěrů ustálené judikatury platí, že pro určení, podle jakého právního předpisu se bude posuzovat promlčecí lhůta k vymožení práva přiznaného pravomocným rozhodnutím soudu, je podstatné, podle jakého právního předpisu byl posuzován právní vztah mezi účastníky v nalézacím řízení a že posoudil-li rozhodčí soud v rozhodčím nálezů právní vztah mezi účastníky jako obchodněprávní, je (exekuční) soud tímto posouzením vázán (k tomu srovnej např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 4. 2024, sp. zn. 20 Cdo 747/2024), avšak nutno zdůraznit, že z Rozhodčího nálezů žalovanou namítané právní posouzení předmětné pohledávky coby pohledávky obchodněprávního charakteru nevyplývá. Jak správně žalobce uvedl ve vyjádření k odvolání, rozhodčí soud zavázal manžela žalované k zaplacení částky 3 milióny Kč a náhradě nákladů rozhodčího řízení již jen s ohledem na jeho prohlášení, že žalobcem vůči němu uplatněný nárok zcela uznává a na uvedené následně navazující návrh obou procesních stran, aby uvedený spor byl ukončen formou schválení jimi navrženého smíru. Písemné vyhotovení Rozhodčího nálezů přitom obsahuje odkaz výhradně na rozhodčím soudem aplikovaná procesní ustanovení. Věcně právní posouzení žalovaného nároku v něm absentuje, dokonce v něm nelze nalézt ani jakýkoli odkaz na jakékoli hmotněprávní zákonné ustanovení. Žalovaná má za to, že na posouzení předmětné pohledávky jako pohledávky obchodněprávní lze usuzovat s ohledem na obsah procesního usnesení rozhodčího soudu ze dne 14. 12. 2016, v jehož odůvodnění bylo uvedeno, že pravomoc rozhodčího soudu ve věci rozhodnout vyplývá z rozhodčí doložky sjednané účastníky v jimi uzavřené úvěrové smlouvě. Jak však rozhodčí soud k tomuto závěru dospěl, z obsahu příslušného procesního usnesení není patrné. V tomto směru nic dalšího nebylo uvedeno. Nelze tak vyloučit, že uvedené slovní spojení lze považovat za písařskou chybu, reziduum formulářové povahy uvedeného usnesení, které bylo přehlédnuto, neboť jak již bylo uvedeno výše žalobcem spolu s JUDr. V. J. uzavřená smlouva žádné ujednání, které by nasvědčovalo uzavření smlouvy o úvěru, neobsahovalo. Samostatnému právnímu posouzení právní povahy předmětné pohledávky tedy v daném případě nic nebránilo a soudem prvního stupně učiněný závěr o občanskoprávní povaze uvedené pohledávky odvolací soud považuje za zcela přiléhavý, prostý jakéhokoli pochybení.
12. Odvolací soud dále považuje za potřebné zdůraznit, že okolnost, zda v posuzovaném případě žalované byl či musel být úmysl jejího manžela zkrátit žalobce znám, nebyla pro rozhodnutí dané věci podstatná. Odporovatelnost bezúplatných právních jednání podle § 591 o. z. totiž na rozdíl od ostatních skutkových podstat odpůřčího práva není podmíněna zaviněním ani na straně dlužníka, ani odpůřce (žalované). Lze tak říci, že bezúplatnost jednání zakládá odpůřcí právo sama o sobě. Ospravedlnění této skutkové podstaty je založeno na tom, že zájem na uspokojení pohledávky věřitele má přednost před zájmem odpůřce, který něco nabyl bezúplatně [k tomu srovnej např. Lavický, P. a kol. Občanský zákoník I. Obecná část (§ 1–654). Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2022, s. 1916 – 1918]. V dané souvislosti je pouze přísněji stanovena odpůřcí lhůta, která činí dva roky, a tato podmínka byla v daném případě žalobcem s dostatečným předstihem splněna.

13. Za důvodnou odvolací soud nepovažuje ani námitku žalované stran nedůvodnosti určení právní neúčinnosti obou darovacích smluv. Žalované lze přisvědčit v tom, že odpůřčí právo má stejně jako zástavní právo či ručení subsidiární povahu, tedy že vlastní-li dlužník navzdory odporovanému právnímu jednání a dalším svým dluhům v době rozhodnutí soudu o odpůřčí žalobě takový majetek, který sám o sobě postačuje k tomu, aby se z něho věřitel uspokojil, není namístě odpůřčí žalobě vyhovět (k tomu srovnej např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 12. 6. 2008, sp. zn. 21 Cdo 4333/2007, uveřejněný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod R 30/2009 civ.), tedy jinak řečeno, že k předmětnému zkrácení nebude docházet ani v případech, kdy dlužník svým jednáním sice hodlal poškodit své současné či budoucí věřitele, ale zůstává mu jiný majetek, resp. před rozhodnutím soudu nabude další majetek, ze kterého je uspokojení věřitele možné [k tomu srovnej např. Lavický, P. a kol. Občanský zákoník I. Obecná část (§ 1–654). Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2022, s. 1897 – 1911], ovšem nic takového ve vztahu k žalobcem uplatněné vykonatelné pohledávce v daném případě nebylo v řízení prokázáno. Stejně jako u ostatních předpokladů odpůřčího práva i v tomto případě platí, že pro naplnění podmínky zkrácení věřitele je třeba považovat za rozhodnou dobu vyhlášení rozhodnutí o odpůřčí žalobě, tedy že existenci dalšího majetku dlužníka je třeba posuzovat k okamžiku meritorního rozhodnutí soudu. Ze soudem prvního stupně provedené dokazování přitom vyplynulo, že manželem žalované pro účely pozůstalostního řízení zanechaný majetek k uspokojení vymahatelné pohledávky sám sobě prokazatelně nepostačoval. Dědictví po manželu žalované bylo v rámci pozůstalostního řízení shledáno jako vysoce předlužené, s rozdílem téměř 20 miliónů Kč (přesně ve výši 19 867 215,44 Kč), přičemž jsou-li pohledávky věřitelů patřících do téže skupiny při nemožnosti plného uspokojení v dědickém řízení uspokojovány poměrně, je evidentní, že soud prvního stupně postupoval správně, pokud na návrh žalobce určil vůči němu právně neúčinnými obě darovací smlouvy.
14. Odvolací soud tedy ze všech shora uvedených důvodů oba napadené výroky rozsudku soudu prvního stupně o věci samé jako správné podle § 219 o. s. ř. potvrdil, přičemž stejně tak postupoval i ohledně akcesorického výroku o povinnosti k náhradě nákladů řízení, neboť i v této části shledal rozhodnutí soudu prvního stupně prosté jakýchkoli vad či pochybení.
15. O povinnosti k náhradě nákladů odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 151 odst. 1 o. s. ř., ve spojení s § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř., a i v této fázi řízení zcela procesně úspěšnému žalobci byla přiznána plná náhrada všech účelně vynaložených nákladů v souhrnné výši 4 356 Kč. Uvedená částka sestává z odměny advokáta za dva úkony právní služby po 1 500 Kč [§ 11 odst. 1 písm. g) – účast na soudem nařízeném odvolacím jednání, písm. k) – písemné vyjádření k žalovanou podanému odvolání, § 7 bod 4., § 8 odst. 1 a § 9 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů – dále jen „AT“], dvou paušálních náhrad hotových výdajů advokáta po 300 Kč (§ 13 odst. 4 AT) a náhrady 21 % DPH ve výši 756 Kč [§ 137 odst. 3 písm. a) o. s. ř.].
16. Žalobci přisouzenou náhradu nákladů odvolacího řízení je žalovaná podle § 149 odst. 1 o. s. ř. povinna uhradit k rukám advokáta žalobce.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání do dvou měsíců od jeho doručení. Dovolání se podává u soudu prvního stupně a rozhoduje o něm Nejvyšší soud.

Praha 10. prosince 2024

Mgr. Nad'a Pínová v. r.
předsedkyně senátu

